

Márton Evelin

Trip

Dániel Fonda a teraszon állt, és a korlátnak támaszkodva merengett.

A Dibidabón lassan derengeni kezdett a hajnal, bár a madarak még nem ébredtek fel. Dániel Fonda már hajnali kettőtől itt állt, ugyanebben a pozícióban, de az idő múlását valahogy nem érzékelte. Sőt, azt sem látta, hogy lent az utcán mi történik, pedig néhány suhanc hátizsákokba pakolta a sarki trafikból az árut, és nyugodtan elsétált a szajréval. Igaz, ha látja, mi történik, Dániel Fonda akkor is csak vállat von, és azt mondja, szerelt volna riasztót a trafikos.

A teraszra azért jött ki, mert sehogy sem tudott elaludni, és Ilán, a madarász mocorgása is rémesen zavarta. Fondát a tetetlen utazás gondolata emésztette. Sehogy sem sikerült papírra vetnie a sikeres induláshoz szükséges képletet. A képletet az emberiségnek szánta, mert mostanában úgy érezte, mégis hagynia kell maga után valami ajándékot.

Nem a haláltól félt, hogy elviszi, hanem attól, hogy soha senki nem meri majd kimondani: lehet utazni egy székből ülve is. Szorosra zárt szemhéja mögött nem képsorok, hanem maga a Valóság bontakozott ki, szénaillatúan, egy messzi hegyi faluban, ahol Dániel teste már évtizedek óta nem járt. Azazhog, talán járt.

Dániel azt is gyanította, hogy a Gólyakalifa írójához hasonló adottsággal rendelkezett; túl pontosan írta le azokat az érzéseket, amelyek benne is kifarjadtak, erre a pusztai képzelet nem képes. Legalábbis így gondolta Dániel Fonda, márpedig neki elég szilárd elképzelései voltak a dolgokról. Igaz, időnként megingott vele ez a szilárd trónus, és zavaros gondolatok kavargtak a fejében, már nem volt olyan bizonyos semmiben, és szinte betegesen sóvárgott. Sóvárgott valami után, amit sem megfogni, sem leírni nem tudott. Leginkább egy furcsa színű ég képe villant be, s betűkké változó madarak, vagy madarakká változó betűk.

Ismerősei betegesen álmodozónak tartották Dániel Fondát. Ő pedig nem kötött szorosabb

barátságot, csak kevés emberrel, pedig lényegében véve mindenkit szeretett, még azokat is, akiket nem ismert.

Egyszer Ilánnak furcsa vallomást tett, s a madarász kicsit meg is sértődött, de könnyűvérű fiú volt, túltette magát a dolgon. Dániel Fonda egy Aram nevű szeretőjéről mesélt, és hogy soha sem múlt el tulajdonképpen az iránta érzett szerelme, pedig olyan régen történt minden, az is lehet, csak álmodta.

– Akkor hogyan szerethetsz engem, ha még mindig őt szereted? – kérdezte Ilán megütközve, de Dániel Fonda csak szelíden mosolygott:

– Nem tudom, itt valahogy mindenki jól elfér, és én nem tudok senkit nem szeretni, akit egyszer már szerettem – válaszolta Ilánnak a mellkasára mutatva.

Dániel Fondának különben érdekes mellkasa volt, közepén apró kitüremkedéssel, mintha a szíve kifele akart volna nőni. Ilán szerette simogatni ezt a halmot, és időnként úgy érezte, mintha az a valami apró pihés állattá változna, és a tenyerébe bújna. Ezerszer kapta el ijedten a kezét, bár a kis halom mozdulatlan maradt a tenyér alatt.

– Furcsa ember vagy te, Dániel – mondta Ilán, és cigarettára gyújtott. A Dibidabó fölé éppen most kapaszkodott fel a hold, és úgy nézett ki, mint egy sárgadinnye. Ilán cigarettafüstje egészen a hold udvaráig kanyargott, s az utcán valakik egy Antonio Pinto nótát kezdtek csendesesen pengetni.

– Nem tudom, furcsa vagyok-e, csak azt tudom, hogy ugyanazok a dolgok ismétlődnek bennem, azok járnak körbe-körbe, s ha nincs kibe kapaszkodjanak, az érzéseim egymaguk is bejárják a lelkeim összes ösvényét – mormogta Dániel Fonda.

– Hogy érted azt, hogy ugyanazok a dolgok? – kérdezte megütközve Ilán, és érdeklődve bámult. – Velem mindig új dolgok történnek – mondta kicsit önelégülten, és Dániel Fondára sandított, hátha felfedezi rajta a féltékenység legapróbb je-

lét. Az is elég lenne egy kis tűzgyújtósnak, gondolta, és öntudatlanul is megérintette Dániel mellkasán a dudort.

– Csak azért gondolod, hogy új érzelmeket élsz át, mert nem figyelsz eléggé. Minden embernek van egy dallama, a lélek útjai erre a dallamra kanyarognak. Csak ezek a húrok vannak bennünk, talán mindenkiben más, van, akiben több, és van, akiben kevesebb – dünnyögte Dániel Fonda, kicsit dühösen, hogy ilyen nyálasra sikerült a magyarázata, meg azért is, mert tulajdonképpen nem tudta elmagyarázni azt, amire gondolt. – Azt hiszem, erről nem kell beszélni... és akkor megmutatja magát... a szavakon túli szavak az igazak – mormogta tovább, de ettől Ilán teljesen összezavarodott, és már nem is figyelt többé. Túlságosan pragmatikusan gondolkodott ahhoz, hogy a Dániel mutatta úton elinduljon.

A cigarettát a város fölé pöccintették, a két gitáros lent a Fiorentinót játszotta az *El amor en los tiempos de cólera*-ból.

A testetlen utazás gondolata gyermekkorától kínozza Dánielt, azóta, amióta a nagypapjával, aki üvegművész volt, Barcelonába költöztek. Dánielt erős honvágy gyötörte, azóta is gyötri. Néha szerencsére sikeres hazarepüléseket hajt végre... A karosszékből.

– Ehhez csak egy csendes zug kell – magyarázta Dániel Ilánnak, aki hitetlenkedve csóválta a fejét.

– Álmodozol te, Dániel – mondta, és megsimogatta a kezét.

Ilánnak, a Madarásznak apró, rövid ujjai voltak, erős tenyere és viharvert teste. Számátalanszor csontját törte, különös rovarok rakták bele petéiket egy-egy hosszú megfigyelőút alatt, idegen kígyók és néha idegen férfiak marcangolták. Dániel a férfiakat nem bánta különösebben.

– Nem vagy féltékeny? – kérdezte Ilán csodálkozva, amikor elmesélte valamelyik kalandját.

– Biológusokra? Nem – vigyorgott Dániel.

– Nemcsak biológusok, egyszer egy nő is volt – páváskodott Ilán, de nem aratott túl nagy sikert.

Dániel Fonda minden eddigi szeretőjéhez ragaszkodott, de az összes közül Ilán volt a legkényelmesebb, ebből kifolyólag a legkedvesebb is. A legkényelmesebb azért, mert hónapokra eltűnt, és olyankor Dániel, bár a teste itt maradt Barcelona Dibidabó hegyén, mégis hosszú utazásokat tett messzi vidékeken.

A gondolatban tett utazások Dánielnél valóban nem egyszerű álmodozás avagy képzelődés képződményei voltak. Ezt a képességét gyermekkorától fogva fejlesztette, valójában szinte

semmi mást nem csinált, mivel a nagypapa becsületes életjáradékot hagyott rá. Dánielnek egy svájci bank folyósította a havi megélhetésnél valamivel nagyobb összeget, úgyhogy neki fogalma sem volt róla: a világ éppen most omlik össze pénzügyileg és gazdaságilag. No meg lelkileg. Bár ebből sok mindent megérezett, szeretett néha a tömegbe elvegyülni, beszívni az emberi testek emanációit, és hallgatni a zsongást, szédülve egy-egy téren.

Az utazásokra visszatérve, Dániel nagyobb korában mindenfélét összeolvasott az asztrálestekerről, gondolatátvitelről, teleportálásról és ehhez hasonló dolgokról. Sehol sem találta meg azonban annak a képességnek a leírását, amellyel ő rendelkezett.

Dániel Fondát egy szép nap meglepte a különös képességekkel rendelkező embereknél fellépő depresszió. És senkit sem talált, akivel beszélgetni tudott volna erről. Nem először kapta el ez a fajta nyavalya. A nagypapa, aki az El Born gótikus templomainak ablakait restaurálta, gyakran figyelte az állványról a padban révületben ülő unokáját, és csendesen fohászokodott. – Valakihez, mindegy, hogy kihez! – válaszolta Apó, ha Dániel megkérdezte, kihez imádkozik. Az imában csak annyi állt, hogy a gyerek élje túl ezt a képességét, és ha lehet, legyen tőle boldog.

Dániel Fonda túlélte a képességét, és ügyesen tőkélyre is fejlesztette. De időnként olyan boldogtalanság-hullámok vettek erőt rajta, hogy úgy érezte, megsemmisül, és szertefoszlik, mint egy álom. Bár csak ezekben az állapotokban érezte igazán valódinak magát. Sejtette is, hogy az átmeneti depressziók oka pont ez volt: a való világ megmutatkozott, s kicsit lerántotta őt a földre. De a gyógyulás olyan gyors és valóságos volt, hogy Dániel mégsem tudta eldönteni, mi a képzelet műve, s a kettő közül melyik állapotnak van terápiás hatása: a boldogságnak vagy a boldogtalanságnak. Úgy sejtette, ez utóbbinak, mert ez azt bizonyítja: még ember.

Ilán unszolására alávetette magát néhány tesztnek. Tulajdonképpen csak azért tette, hogy megnyugtassa a Madarászt. De nem ment olyan könnyen, ahogyan azt elképzelte. Levelet írt egy brit kutatóintézetnek, de azok hónapokig válaszra sem méltatták. Végül egy foghegyről jött levélben csak annyi állt, hogy nem lehetnek neki, mert sehol egyetlen cikke sem jelent meg ebben a témában.

Dánielnek felfordult a gyomra ettől a tárgyi bizonyítékokért epedő világtól. – Szóval ha nem

írok, nem közlök, nem létezem? Miért kellene írjak? Nem akarok megmaradni az örökkévalóságnak – dűnnyögte bánatosan, de a kétely apró ördöge rágcslálni kezdett egy apró kis lyukat a lelki nyoszolyáin.

A lik egyre nagyobb lett, Dániel Fonda pedig beadta a derekát. Segítségére volt szüksége ahhoz, hogy a testetlen utazást – pontosabban az elinduláshoz és visszatéréshez szükséges képletet, receptet leírja. Leírja, és megossza az emberiséggel. Ez a fajta utazás Dániel Fonda szerint a legjobb gyógymód minden lelki bajra. A praktikusabb gondolkodású Ilán nem értett ezzel egyet, szerinte a már amúgy is csődös világ még jobban összeomlana, ha a munkahelyeken révületbe esett, gondolatban utazó emberek üldögnének. És ha az ember mindig odamegy, ahova akar, hát hányan lennének ki rejtett titkokat, és micsoda botrányok keverednének, el tudod te ezt képzelni? – magyarázta Ilán, de azért lelkesen támogatta Dániel Fondát.

Ilán kiterjedt szerető- és ismerősláncolatán keresztül jutottak el egy titkos csoporthoz, amely kísérletsorozatot végzett a Dánielhez hasonló, különös képességű emberekkel.

Egy magas, vékony pasas jött Dánielért a reptérre.

Argentína pont olyan szagú volt, mint gondolatban lefolytatott utazásaikor.

– Járt már Argentínában? – kérdezte a magas-vékony, cseppet sem gúnyos éllel.

– Jártam – mondta Dániel Fonda –, de maga biztos olyan helyre visz, ahová nem jutottam el.

– Igen, a hegyekbe megyünk – kacagott a magas-vékony, és megveregette Dániel vállát.

– Tapasztal valami furcsát ahhoz képest, amit eddig látott? – feszegette tovább a kérdést a vékony.

– Csak a fény, a fény sokkal erősebb.

– Hogy érti ezt? – csodálkozott a vékony.

– Úgy értem, az utazások alatt mindenhol valamivel tompábbnak látom a fényt. Még a Szaharában is, pedig ott tényleg vakító. A jeges tartományokba nem merészkedtem – nevetett Dániel.

– Félt, hogy nem tud visszajönni?

– Attól félttem, hogy megfagyok. Tudja, egy darabig én is azt hittem, a testemet nem éri semmi impulzus, hiszen az ott marad a Dibidabón a károsszékekben, vagy az ágyban, vagy a kádban.

– És nem így működik? – kérdezte izgatottan a magas-vékony, akiről időközben kiderült, hogy Sien Medzorovnak hívják, Ulan Udéból származik, és már az úton ki kellett kérdezze Dánielt,

hogy felkészítse a rá váró tesztekre. Nem mindenki bírja. – Sok embernél abba kell hagyjuk, mert túl megterhelőnek találják.

– Tudja – mondta Dániel Siennek –, minél inkább kifinomítom a módszeremet, annál inkább részt vesz a testem is ezekben az utazásokban. Azok az apró sérülések, amelyeket az utazások során szereztem, a valóságban is megjelennek a testemen. Igaz, nem olyan mélyek. Tompábbak. Valahogy úgy, mint a fény esetében. Érti? A fény az utazásokon tompább, a sebek meg a valóságban.

Dániel több hónapot ült az argentin hegyek között, a tesztek nem vezettek semmilyen eredményre, de Dániel valamelyest megnyugodott, amikor megismerte Esref Armagamot. Esref már idős ember volt, az impresszáriója cipelte el ide, de az öreg nem bírta sokáig a tesztelést.

Esref teljesen vak volt, szemgolyó nélkül született, mégis festőként kereste a kenyerét... Itt pedig azt próbálták kihúzni belőle, hogyan lehetséges az, hogy valaki, aki nem lát, mégis tökéletesen érzékeli a teret.

Sien Medzorov előadta ugyan Dánielnek, hogy ezt ők komplex látásnak nevezik, ami minden más érzékszerv bekapcsolásával alakítható ki, de őt nem győzte meg ez a magyarázat, és mielőtt az öreg elutazott volna, eltöltött vele egy estét.

Armagam elmesélte neki, hogy elég későn tudta meg, hogy ő vak. A szülei csak akkor mesélték el neki, amikor iskolába küldték.

– Az edirnei vakok intézetében tanultam, és ott többen is voltak, akik hasonló képességgel rendelkeztek, csak soha nem merték elmondani, annyira a fejükbe verték azt a dogmát, hogy aki vak, az nem is láthatja ezt a világot. Az én szüleim is azt képzelték egy darabig, hogy sötétségben élek. Aztán amikor rajzolni kezdtem, anyám sírva fakadt, és hálát adott Istennek. Kérdezte, hogy Istent látom-e, én meg azt válaszoltam neki, hogy egy színes világot látok, amelyben most épp fecskeraj repül a türkizkék égen. Istent nem látom, de talán épp istenen keresztül látok – mondtam. Anyám ezt nem értette, csak sírt, egyre sírt, pedig én nem voltam szomorú. Nem tudom, milyen az: szemmel látni. Én csak azt látom, hogy az embereket a szemük csalja meg a leggyakrabban – mondta még Armagam, és megsimogatta Dániel Fonda fejét.

– És engem milyennek lát? – kérdezte Dániel Fonda.

– Hosszú fekete haja van, és egy apró kis dudor van a mellkasán – válaszolta Esref Armagam.

Dániel Fondát évek óta kísértette egy visszatérő álom. Azaz dehogyan volt álom... Szinte havi gyakorisággal egy tengerparti kisvárosban találta magát, egy apró házban, az apró ház körül apró kerttel, melyben egyetlen fa állt, egy jókora fügefafa.

A ház forgalmas útkereszteződésben állt valahol, Dániel nem tudta pontosan, hol is. Semmi másra nem emlékezett, csak az átható tengerszagra, meg távoli oleanderbokrok illatára. No meg a fügefafa leveleinek suttogására: egy nevet mantráztak állandóan, de valahogy nem ragadt meg az emlékezetében, micsoda nevet.

A névhez egy nő is tartozott, amolyan kortalan, furcsa szemű, ábrándos hajú nő. Bár Dániel Fonda a mindennapi életben, de a testetlen utazásokon is inkább a férfiakat szerette, ehhez a nőhöz valami megnevezhetetlen béklyó kötötte. Nem szabadult a kísértetétől, sem éjjel, sem nappal. Mindegy, hogy mikor, hova repítette magát, ez a megjegyezhetetlen nevű alak minden gondolatába belopózott. Dániel eleinte arra gondolt, hogy talán az anyját látja. De hát semmiféle hasonlóság nem volt a két nő között. S a névtelent szinte betegesen kívánta is.

Egy nap eldöntötte: útra kel. Nem tudta pontosan, hova, de azt igen, hogy ezúttal a testét is viszi. Legfeljebb kiderül, hogy eddig csak holmi időtlen álomvilágban kóricált.

– Bár az idő, ugye – mormogta Dániel Fonda –, csupán bennem ketyeg az idő. A világnak ilyenje nincs – mormogta tovább, s kicsit szomorú lett. Szerette volna megtalálni a nőt. Mert ez bizonyíték volna arra nézve, hogy minden, amit eddig látott és tapasztalt, egy kis hajszállal ugyan, de kapcsolódik a valósághoz.

Igaz, Dániel Fondának a valóságról is zavaros nézetei voltak, egy időben annyira zavarosak, hogy lemeztelenített minden tézist, és csak a primitív és ösztönös dolgokra volt tekintettel. Aztán elméje újfent metamorfizálta ezeket a vad elméleteket, s így már akkor is erősen kételkedett saját létezésében, amikor valódi éhség mardosta. Leginkább az Ilánnal való szeretkezésekkor érezte valódinak magát, a testét és az érzéseit is. De akkor sem egészen.

Most meg elindult, valahova, minden bizonnal a Balkán felé. Valamiért úgy emlékezett, a nő egy alkalommal nagyon édes befőttel kényeztette, mely nyúlott, mint a gumi. Olyasfélét pedig csak a Balkánon főznek.

Dániel Fonda egy szál ingében igencsak fázott a csónakban. Senki sem utazott rajta kívül a szigetre.

A bárkás meglehetősen mogorva volt, és csak a rakítól derült jobb kedvre. Beszélgetni így sem lehetett vele. A jókedv jelétül valami fura nótát dúdolgatott meglévő fogai közül. Szája sarkából pedig a nagy szél ellenére sem esett ki a szivarcsutka. Dániel nem is hitte, hogy még ég, de két dallamfoszlány közül ez a mellényes rozmár kis füstcsíkokat eregetett. És még mosolyogott is, anélkül, hogy a szivarozást és a dudorászt abbahagyta volna.

Dániel abban sem volt biztos, hogy jó helyre tart. De őszintén remélte. A szigetre egy képeslap miatt esett a választása. A levelezőlapot egy kávéház asztalán találta, jókora kávéfolt díszelgett rajta, a folt alatt pedig egy ház elmosódó képe. Ő mégis úgy találta, hogy pont azt a házat ábrázolja, amelyet ő látott álmaiban, avagy a valóságban. Míg a kávéfoltos képen elmélkedett, a csónak, kicsit nekiütődve a parti köveknek, megállt. A bárkás pedig serény kézmozdulatokkal jelezte, hogy megérkeztek.

– Dagály van – dűnyögte az elmaradhatatlan szivar mellől. Az úr bele kell huppanjon a vízbe – mutatta.

Dánielnek valahogy nem volt ínyére ez a fürdőzés, de a bárkás semmi jelét nem mutatta annak, hogy esetleg ölben kicipelné.

– Egészen könnyű vagyok – fogta könnyörgőre a dolgot.

– Na jó, jöjjön – mormogta a rozmár, és ölbe kapta Dánielt.

Ő pedig a nyakába kapaszkodott, és felhúzta a lábait, mint egy kislány. Orra egész közel ért a rozmár nyakához. És az a várakozással ellentétben egészen jó illatúnak bizonyult. Dániel elaludt a rozmár ölében, s a fejében semmi más nem maradt, csak Antonio Pinto. Antonio Pinto, és a szerelem.

A bárkás óvatosan tette le Dánielt, s még egy darabig a derekán tartotta a kezét.

– Jó reggelt – dűnyögte. – Innen igazán elmehet egyedül – vigyorogta, és a város fele intett.

Dánielt meglepte a sürgés-forgás és a zaj. Azt gondolta, hogy egy félig kopár szigeten néhány elszórtan álló tanyát lát majd, esetleg kecskéket, s egy poros kis központot, fáradt kocsmárossal. Ehhez képest szinte az orra előtt magaslott egy hatalmas üvegpalota.

– The mall. You can buy there a jacket, azaz vehetne magának egy kabátot – mondta a rozmár, tőle nem sejtett angolsággal.

– Köszönöm – motyogta Dániel Fonda horvátul, és mintegy félálomban elindult az üvegször-

nyeteg felé. Azt már nem látta, hogy a rozmár érzelmes csókot dobott felé, mielőtt újra begázolt volna a vízbe.

Dániel szemére hirtelen homály ereszkedett, és kicsit reszketni kezdett.

A rozmár bánatosan ingatta magát a csónakban, és Dániel egyre kisebbedő fenekét bámulta. — Sweet boy – dünnyögte magában, és szomorúan csapkodta a vizet az evezőkkel. Az evezők melankolikusan szörcsögtek, Dániel Fonda pedig beszerzett egy türkizkék kabátot méregzöld zsebekkel. Vett egy csomag Alto Mar cigarettát, mert amikor meglátta a dobozt, eszébe jutott a nagypja, és annak barátja, Joka, a barcelonai Navarra vendéglő primása, aki ugyanabból a faluból származott, ahonnan az öreg Fonda. Dániel rossz, kicsit cordobai ízű kiejtéssel és enyhén flamencósan, de annál nagyobb beleérzéssel, dalolni kezdte az üvegszörnyeteg kávézójában, hogy Aranyvégű cigaretta / Te utolsó hű barát / Hogyha bánat száll szívemre / Szívd magadba illatát / Füstje lágyan körül szálldos / Lelked szebb világban jár / Cigarettafüst az élet / S mint egy álom, tovaszáll...

Dániel Fonda mint egy álomban, úgy lépett ki az utcára új türkizkék kabátjában. Az aranyvégű cigaretta előadásáért egy egész üveg bort nyomott a kezébe egy félkarú koldus, aki az üvegcsoda egyik üzlete előtt szobrozott. Dániel próbálta visszautasítani az ajándékot, de a pasas félre nem érthető magyarsággal rivallt rá: – Tegye el! Elment a kedvem tőle.

Dániel zsebre vágta az üveget, és kisompolygott az utcára. A nap, aki eddig valami felhő mögött ücsörgött, most veszettül szórta lefele a sugarait. Úgy látszik, idén még egyszer meg akarta pörkölni kicsit a félteke lakóit. Dánielnek melege lett, de a kabátot azért sem vette le.

Az utcán behunyta a szemét, és megzabolázta a lelkét, mert az, szokásához híven, elszökni készült egy kis felderítőútra. – Itt maradsz – súgta magának Dániel, és elindult. Úgy tűnt, mindenki szembejön vele, csak ő halad egyedül az árral szemben. Aztán a legforgalmasabb terecskén meglátta a házat. De a fügefafa nem volt sehhol. Dániel kis híján sírva fakadt.

– Nem jó helyen járok... mégsem – mormogta, és lerogyott egy kőre a házzal szemközt.

A fejét a palánknak támasztotta, és jó nagyot kortyolt a koldus borából. Behunyta a szemét újra, és hagyta, hogy forogni kezdjen vele a világ. A fejében Carmen de Jara sikoltotta, hogy nada mao, che sos amao, vagy valami ilyesmit. Aztán

ezt a sikoltozást felülmúlta egy halkabb, de vehemensebb hívogatás:

– Gyeregyeregyerebe – súgta egy hang valahonnan fentről.

Dániel erőnek erejével kinyitotta a szemét, de már nem volt biztos benne, hogy még mindig ugyanott van, ahol az előbb, s hogy ez most ő testi valójában, vagy sem... A hang nem hagyta abba a hívogatást, csupán a szavak tűntek el, s váltak lágy zizegéssé. Dániel Fonda feje felett egy fügefafa mosolygott, és próbálta lejjebb eresztetni az ágait.

– Aram – súgta a nő, s már húzta is befele a kapun.

– Dániel Fonda vagyok – mondta ő meglepetten, és nem értette, hogy került a kapuba, de a nő, igen, ez ő az, ujjongott magában.

A kapu nagyot csattant a hátuk mögött, előtte elsivított egy mentőautó, valami motor berregett, s az emberek mintha hangosabban kezdtek volna beszélni. Hangjuk madárcsiviteléssé, szaggatott rádióközvetítéssé vált.

– Aram, Aram, Aram – mondogatta egyre a nő, s kézen fogva húzta maga után körbe-körbe, ahogy a gyermekek szokták, ha nagyon el akarnak szédülni.

– Dániel Fonda vagyok – ismételte ő, de a nő a szájára tapasztotta az ujját, majd az ujja helyére gyorsan odanyomta a száját. Szamócás rahát íze volt a szájnak, s Dániel Fondát fürge ujjak fosztották meg minden ruhadarabjától, a száj egy pillanatra levált az övéről, s kortyolt egyet a koldus borából, majd az ujjak a kezébe adtak egy kis remegő halmot, majd egy másikat is, majd ugyanezek az ujjak megoldottak még egy utolsó szalagot is, és ott álltak meztelenül, a fejük fölött a fügefával és a vékony deszkapalánkon túl a város minden emberével, akik egyszerre beszéltek, hogy elrejtsek a gyönyör kiáltásait, s a tengeren egy mellényes rozmár hullatott sós könnyeket, s körülötte a víz édessé változott, s Ilán haragosan ölelt egy vékonydongájú kutatót a moszkítóháló alatt Ecuador őserdejében, s egy messzi kisvárosban egy író beleszeretett egy nőbe, egy mókus végre párt talált, s épp az odújába csalogatta, két csalogány is egymásra lelt, s egy harmadik sóvár trillázását hallgatták, szerelmesen összebújva Dániel és a nő, mint két madár, testükre mintha meleg pihe nőtt volna, és mintha szárnyuk is, és mintha repültek volna, időnként neki-nekicsapódva a földnek, s az utca népe a friss vér szagára meg-megállt időnként a kapu előtt, s szemét egy hasítékra szegezte, bent pedig egy összefonó-

dott emberpárt látott, akik körbe-körbe forogtak, és egymás szájából itták a bort.

– Hogy hívnak? – kérdezte Dániel Fonda órákkal később egy sodronyos ágyban, mely alá ismeretlen kezek mirtuszcsokrokat dugtak. A hangszóróból Antonio Pinto szüremkedett ki, majd később jajgatott, a nő erősen szorította ilyenkor Dániel Fonda ujjait, aki csillagokat látott, de szó szerint, a teste súlytalanul repdesett egy valószínűtlenül türkizkék égen, s a méregzöld zsebek egyikében egy kis női lábfej csintalankodott, a másikban meg a koldus soha ki nem fogyó borosüvege gurgulázott.

– Melek Sebaha – kacagta a nő, hát nem emlékszel, Aramaramaram? – súgta-búgta a fülébe, és fejét Dániel ágyékába hajtott, s ahova hajtott ott valami új élet sarjadt, egy eddig ismeretlen, új illat született, egy új név, a világban eddig ismeretlen összetételű molekula, egy új dallam, egy egész kotta, megnevezhetetlen műfajú zene – ami azonban az utca népének is tetszett, ott álldogáltak a türkizszínű éjszakában a palánk körül, egyesek a kapuban üldögéltek, csendesen beszélgettek, hallgatva az új zenét, s beszívva az új illatokat. Aznap este mindenki boldog volt, és senkit sem vertek meg, egyetlen biciklit sem loptak el, és az egymásra haragvó halászok együtt javígtatták a hálót a narancsszínű holdat bámulva, s csodálkoztak, hogy honnan lett ilyen színe ennek az égitestnek, a delfinek egészen közel merészkedtek a parthoz, és érzékeny orrukát kidugva csiviteltek, hívogatták az embereket, hogy játsszanak velük. Ma estére valahogy mindenkinek olyan játékos kedve lett.

– Melek Sebaha – ismételte a nő, és fura színű szemeivel Dániel Fondára nézett. – Emlékszel már rám?

– Hol jártunk már mi ketten? – kérdezte Dániel Fonda, és a jobb keze minden ujjára felcsavart egy-egy rőt színű fürtöt.

– Mindenhol jártunk már. Csak egymásban nem jártunk eddig – mondta a nő, de kacagva... ma valahogy semmit nem vett komolyan. Vagy így néz ki, amikor komoly? Dániel Fonda nem tudta eldönteni, hogy miként nyugtalaníthatja, nyugtathatja egy időben valaki, hogy lehet egyszerre szeretni és gyűlölni valakit, miért akar most azonnal elrohanni, és soha többet el nem mozdulni, mi az, hogy csak egymásban nem jártunk, és most, ha járni fogunk, vajon mit találunk, ki vagyok én, és ki nekem Melek Sebaha, merengett Dániel Fonda, de a fejében nem volt más, csak Chavela Vargas, aki egy bolerót énekelt, és a szerelem, aki erre a dalra táncolt önfeledten.

– Valami, új dolog bölcsője... – mondta Melek Sebaha bevezetés nélkül, a semmi folytatásaként

– Miről beszélsz? – kérdezte Dániel kíváncsian, és próbált a szemébe nézni, de nem sikerült

– A zenéről beszélek – mondta a Melek, és az ujjával apró spirálokat és dülöngélő oldalú háromszögeket rajzolt a porba.

– És mit mesélsz erről az új zenéről?

– Azt, amit tudok, nem tudom szavakkal elmondani, csak dúdolni tudom – mondta Melek Sebaha, és halkán dünnyögni kezdte a rozmár reggeli dalát.

– Mit csináltunk mi együtt, mesélj! – unszolta Melek Sebahát Dániel Fonda, s kicsit reszketni kezdett.

Közben a fürgé ujjak öltöztették, mint egy gyermeket, s mikorra feleszmélt, már a türkizkék kabátot adták rá. – Gyere – mondta a nő, és kézen fogva kihúzta a sokaságon át. Az emberek szétváltak, de nem haragosan, mint Mózes előtt a tenger, hanem lágyabban, kis tremolóval, enyhe morajlással, s ők úgy vonultak végig közöttük a csikkekkel teleszórt járdán, mintha valami selyemuszályon lépkednének. – Esküszöm, hogy nem érzem a talpam – mondta Dániel a nőnek, de ő nem hallott semmit, csak húzta maga után. Az emberek már a kaptató alján elfogytak, de ő csak ment, megállíthatatlanul. Fügefák, olajfák álldogáltak kisebb-nagyobb csoportokban, aztán már csak egy keskeny ösvény maradt, és oldalt olajosan megcsillant a tenger, s a belőle kibújó delfinorrok olyannak tűntek a holdfényben, mint egy-egy nagy smaragddarab, aztán már csak mirtuszok susogtak, s Dániel Fonda Melek Sebahával egy kis erdőbe ért, mely mint egy bolondos sapka, úgy ült ezen a kis kúpon. A kis kúp néhány száz méter magasan volt, s Dániel nem is vette észre, csak amikor az első nagyobbbat kellett lépnie, hogy létrán másznak felfele.

– Hova viszel? – kérdezte Melek Sebahától, aki szomorúan nézett vissza rá, s nem nyújtotta a kezét, hogy segítsen.

Mire Dániel Fonda újra nekilendült a mászásnak, felhő kúszott a hold elé. Hirtelen sötét lett, fémesen kattogó, fegyverhangú éjszaka, s ő megérezte, hogy valahol a sötétben Melek Sebaha reszketni kezd. A kezével megkereste és maga mellé húzta, majd egyszerre ereszkedtek térdre, mint valami összeszokott pár. Erre a térdhajtásra a krokodilfelhő elkoslatott a narancsszínű hold elöl, lomhán húzva maga után súlyos hullófarkát.

– Feküdjünk a hátunkra – javasolta Melek Sebaha, és Dániel Fonda engedelmeskedett.

A csillagok pedig örvényleni kezdtek, s a türkizszínű égnék mindenféle árnyalata lett, utak mutatkoztak, s a magasba írt szövegek minden titkot elárultak, elárulták magát az embert is, aztán fecskévé változva tovarebbentek, s a tejúton újra csillagokká váltak, Dániel Fonda szorosán fogta Melek Sebaha csuklóját, és nem tudta behunyni a szemét.

– Emlékszel, Aramaramaram? – súgta Melek Sebaha –, innen indultuk minden este. Innen indultunk minden este – mondta még egyszer, és elengedte Dániel Fonda kezét, aki zuhanni kezdett, zuhanni, már amennyire egyetlen toll zuhanni tud, a gravitációval dacolva néha megpördült a levegőben, s ekkor egy meleg tenyér alányúlt, megfogta és az ingébe rejtette, két kis remegő halom közé, egy dobogó szív fölé éppen, egy kis zsebbe, és még a kis zsebben is jól hallatszott, hogy ez a szív egy ismeretlen melódiát dalol, egy egészen újat, és az is hallatszott, hogy a bilentyűk nem azokra a húrokra pottyannak, mint eddig, mert ez a szív teljesen új molekulákból állt

össze, nem is szív alakja volt, hanem egészen más-milyen, nem tudom milyen, súgta Dániel Fonda, és Melek Sebaha fölé hajolt, egészen közel, hogy az illatát beszívhatta, és egészen közelről hallhatta ezt a mellkasában daloló új szerkezetet, és miközben a rőt hajszalak növényillatát s a száj számócaillatát habzsolta, csak akkor vette észre, hogy neki magának egészen hosszú kékesfekete haja van, és fürtjei Melek Sebaha arcába hulltak, és összekeveredtek Melek hajszálaival, melyek erősen világítottak az ő hajszálaival közlül, mint apró tűzcsíkok, tigriscsíkokat égettek ezek a vörös ördögök a sötét éjszakába, a hajszalak pedig csak omlottak, és kavarogtak semmivel sem törődve, és ő így sehogy sem láthatta Melek Sebaha szemét.

– Aramaramaram – súgta Melek Sebaha, és újra rátapasztotta az ujjait a szájra, majd az ujja helyére a száját tette, az ujjakat pedig a hajba dugta, s csókolózás közben is egyre csak dúdolta a rozsmár reggeli énekét, és néha kortyolt egyet a koldus soha ki nem fogyó üvegéből.

A Zsidó negyed szívében, a Kazinczy utca 31-ben található a Carmel étterem, amely 1987 óta áll az oda látogató vendégek rendelkezésére. 2008 áprilisától **GLATT KÓSER ÉTTEREMKÉNT** üzemel, Rav Weiszberger ortodox rabbi felügyelete alatt.

Az új étlapon nemzetközi és magyaros ételspecialitások, zsidó ételkülönlegességek egyaránt megtalálhatók.

Az igényesen felújított 100 férőhelyes étterem két szinten üzemel. Egy 25, 16 és egy 10 fős különteremmel is rendelkezik, mely ideális lehetőséget nyújt családi, üzleti és egyéb összejövetelek megrendezésére.

A **GLATT KÓSER CARMEL ÉTTEREM** csapata mindig örömmel, és szívélyesen fogadja Önt és asztaltársaságát!

Catering szolgálatunk vállalja kóser esküvők, Bar-micvak, Brit milák éttermen kívüli teljes lebonyolítását.

LEGYEN A VENDÉGÜNK!

NYITVA TARTÁS: vasárnap – péntek: 12–23 óráig;
szombat délben: 12–14 óráig; szombat este: 18–23 óráig.
A péntek esti és szombat déli menü előre fizetendő.

GLATT KÓSER CARMEL ÉTTEREM

1074 Budapest, Kazinczy utca 31.

Asztalfoglalás:

Telefon: (+36-1) 322-1834, Tel.: (+36-1) 342-4585

Fax.: (+36-1) 461-0024

e-mail: carmel@carmel.hu; <http://www.carmel.hu>

